

משנה - כתובות

פרק יב - משנה א

הנושא את האשה ופסקה עמו כדי שיזון את בתה חמש שנים {ב}, חייב לזונה חמש שנים. נשאת לאחר {ג} ופסקה עמו כדי שיזון את בתה חמש שנים, חייב לזונה חמש שנים. לא יאמר הראשון לכשתבא אצלי אזונה, אלא מוליך לה מזונותיה למקום אמה. וכן לא יאמרו שניהם הרי אנו זנין אותה כאחד, אלא אחד זנה ואחד נותן לה דמי מזונות:

פרק יב - משנה ב

נשאת, הבעל {ד} נותן לה מזונות והן {ה} נותנין לה דמי מזונות. מתו {ו}, בנותיהן נזונות מנכסים בני חורין והיא נזונת מנכסים משעבדים, מפני שהיא כבעלת חוב {ז}. הפקחים היו כותבים, על מנת שאזון את בתה חמש שנים כל זמן שאת עמי:

פרק יב - משנה ג

אלמנה שאמרה אי אפשי לזוז מבית בעלי, אין היורשין יכולין לומר לה לכי לבית אביך ואנו זנין אותך, אלא זנין אותה בבית בעלה ונותנין לה מדור לפי כבודה. אמרה אי אפשי לזוז מבית אבא, יכולים היורשים לומר לה, אם את אצלנו יש לך מזונות, ואם אין את אצלנו אין לך {יא} מזונות. אם היתה טוענת מפני שהיא ילדה והן ילדים, זנין אותה והיא בבית אביה: